

BOURGONDISCHE VORSTENDOMMEN, 1363-1477

Of het nu met het zwaard was, dankzij al dan niet betwistbare erfelijke opvolgingen, via gesjoemel, omkoperij, onderhandelingen, het opkopen van een vorstendom of simpelweg door geluk: rond 1440 heerste Filips de Goede over Bourgondië zelf én over een groot deel van de Lage Landen. Het begon met de erfenis van zijn grootouders Filips de Stoute (Bourgondië) en Margaretha van Male (Vlaanderen, Artesië, Franche-Comté, Nevers en Rethel – die laatste twee gingen op een zijtak over), waarna hij er eigenhandig Henegouwen, Holland, Zeeland, Brabant, Limburg, Luxemburg en Namen aan toevoegde. (Prins-)bisdommen als Kamerijk, Doornik, Luik, Sticht en Oversticht zou hij aan zich binden door er een bastaardzoon, familielid of vertrouweling op de troon te manoeuvreren. Zo ontstond een eenheid uit verscheidenheid, de Lage Landen, een nieuw geopolitiek geheel tussen Frankrijk en het Heilige Roomse Rijk. Zoon Karel de Stoute zou vervolgens niet alleen Gelre toevoegen, maar ook de leegte tussen de zuidelijke en noordelijke bezittingen opvullen door Lotharingen te veroveren. Voortaan kon de Bourgondische hertog van Mâcon naar Amsterdam reizen zonder één grens over te steken.

- Door het Huis van Bourgondië verworven vorstendommen tussen 1363 en 1477
- Vorstendommen overgegaan naar een zijtak van het Huis van Bourgondië in 1404
- Gecontroleerde bisdommen
- Oorspronkelijke grens tussen Frankrijk en het Heilige Roomse Rijk